

Pilgrimsrejse til England

Preben og jeg havde ofte talt om de engelske vandløb, som vi havde læst så meget om. Hvor spændende det ville være at se dem in natura, for slet ikke tale om at fiske i dem. Oliver Kite's besøg havde gjort vore ønsker større, ikke mindst da Kite inviterede os til at komme og fiske sammen med ham. Så vi begyndte at spekulere alvorligt på, hvor vi ville hen, og hvor vi ville fiske.

Kite havde lovet at vise os de sydengelske chalk streams, og igennem mine gode venner Mollie og Lionel Sweet fik jeg arrangeret fiskeri i floden Usk i Wales. Herfra skulle vi drage nordpå, op til floden Dove, for at gå i Izaak Waltons fodspor og se den fiskehytte, som hans ven Charles Cotton byggede og stadig står ved Dove's bred med de to venners monogram over døren. Vi skulle også fiske i Derbyshire Wye, nærmere betegnet ved Bakewell Bridge, hvor James Ogden for 100 år siden, for første gang, havde fisket med kunstige majfluer og var blevet jaget bort af de lokale fiskere. Efter Ogden's succes var det blevet forbudt at bruge de naturlige fluer, som de var vant til at bruge.

Det blev en strålende tur med afgang den 15. maj 1965 fra Esbjerg med M/S England. Det var dengang, der stadig var rigtige Englandsbåde til. Efter ankomsten til Harwich kørte vi til London. Heldigvis var det en søndag med ringe trafik, for Preben havde fået sin sag for med at køre i venstre side. Men han fik det lært.

Vi blev vel installeret på vores hotel, fik set lidt på byen resten af søndagen og mandag formiddag. Mandag eftermiddag skulle vi på besøg hos E. Veniard, fluebindingsfirmaet. Jeg havde været der adskillige gange og solgte deres fluebindingsgrej. Medens jeg fik klaret mine forretninger, fik Preben lejlighed til at se lokaliteterne og få en sludder med John Veniard. Det var vist lidt af en

skuffelse, for John kan virke lidt indesluttet indtil, man lærer ham nærmere at kende.

Den næste dag skulle vi møde Oliver Kite, præcis kl. 11.45. Det gjorde vi, og det var helt sjovt at se majoren i bytøj. Stribet habit med rose i knaphullet. Han havde lagt et fint program for os, der blev indledt med besøg og lunch i The Flyfishers' Club, hvor vi blev modtaget af sekretæren Desmond Berry. Det var interessant at se alle de gamle ting, man har samlet i klubben og ikke mindst det righoldige bibliotek.

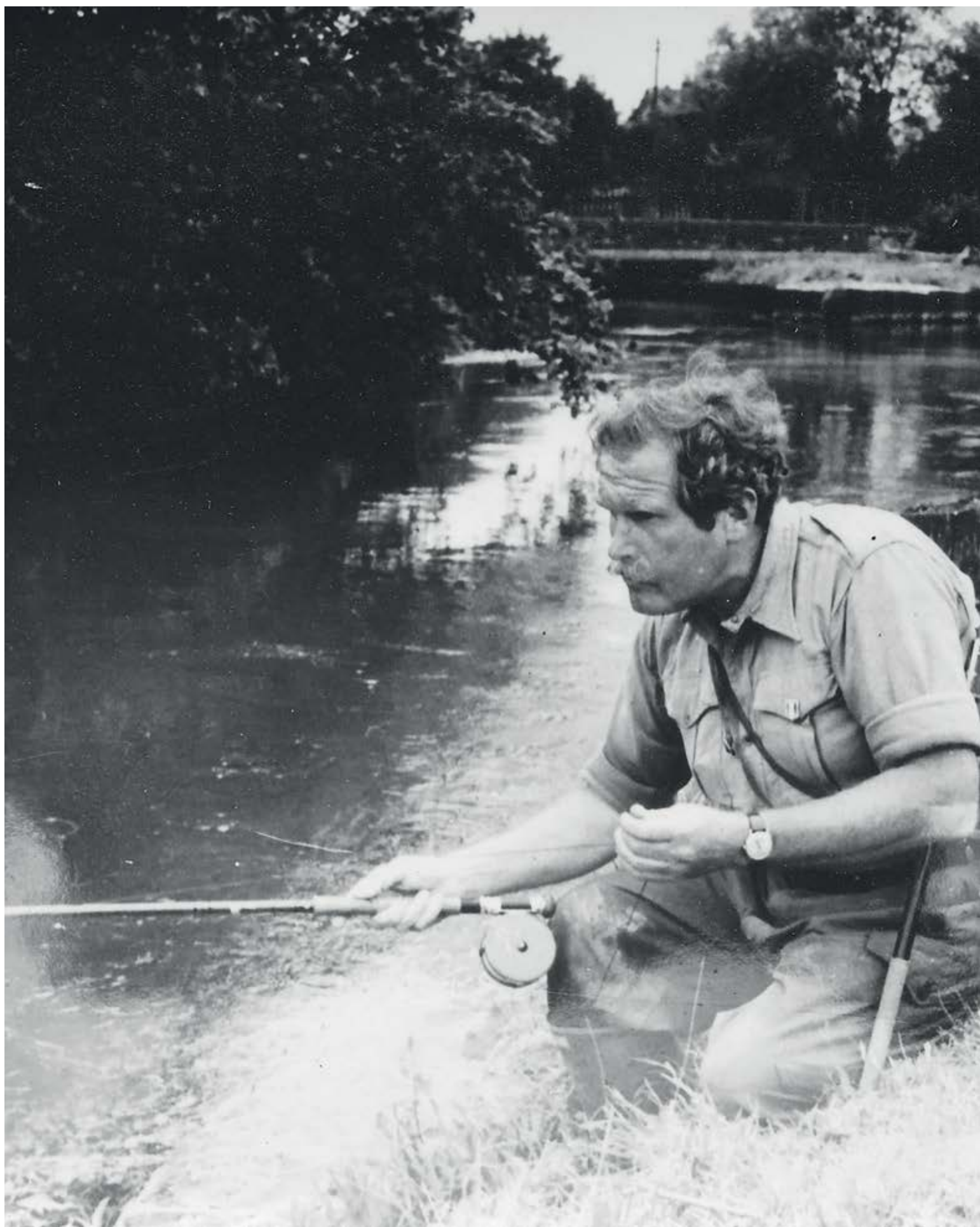
Fra London kørte vi via Selborne til Winchester. Øst for Winchester fik vi det første kik på River Itchen, vores første chalk stream. Utrolig flot med krystalklart vand. Jeg har altid tænkt på dette første syn og mine tanker dengang: "Her vil jeg tilbage til". Heldigvis kom jeg det igen og igen.

I Winchester skulle vi naturligvis besøge katedralen og som danskere se Knud den Stores grav og som fiskere Izaak Waltons grav foruden at beundre den meget smukke minderude, der er i kirken til minde om Walton. Kunne vi begynde vores pilgrimsfærd på et mere helligt sted?

Kite havde, som et ekstra programpunkt, arrangeret, at vi kunne fiske et par timer på G.E.M. Skues' gamle vand, Abbot's Barton.

Fiskeriet tilhørte dengang Piscatorial Society, og vi skulle fiske sammen med John Goddard. Nu skulle vi virkelig træde i de gamles fodspor. Det var spændende at se det vand, man kun havde læst om, at se det system af gamle engvandingskanaler, der omgiver Itchen. Carriers, som de hedder på engelsk, havde jeg læst om, men hvad var det egentlig? Som sagt, det var et engvandingsanlæg, hvormed man kunne oversvømme

engene på det rette tidspunkt og dermed forbedre høslættet. Det er et system, som vi skulle se ved andre af de sydengelske vande. Det bruges ikke mere efter hensigten, men mange af de gamle kanaler vedligeholdes og giver et godt fiskeri.

Det var en temmelig kold aften, så der var meget få fluer. Jeg tog en lille fisk på 1/2 pund, det var hele udbyttet. Fra Abbot's Barton gik turen ad snoede veje i fuld fart til Avon Valley, hvor vi blev indlogeret i The Weathsheaf Inn i Figheldean hos det hyggelige værtspar Wards.

I mine optegnelser har jeg noteret:

19. maj: Afgang kl. 9 fra Figheldean til Hourstbourne Priors. Ophold undervejs i Andover for at købe tobak. Det viser sig, at det er meget vanskeligt at få ordentlig tobak udenfor London, Dunhill slet ikke. Vi når frem til Hourstbourne Priors, som ligger i en vidunderlig, lille dal. Store marker med enligtstående træer, levende hegn langs vejene og den vidunderlige Bourne. Bourne er et tilløb til Test og er berømt af Plunket Greene, som skrev den dejlige bog "Where The Bright Waters Meet".

Vi træffer vores vært, major Frank Schwind, ved en dejlig, lille fiskehytte, der ligger lige oven for "The Iron Bridge". Schwind er en hyggelig mand med to sorte labradorer, der følger ham overalt, og som er parate til at rapportere fisk, hvis det er nødvendigt. Kite har sin kameramand med i dag. Det er meningen, at der skal filmes til Southern Television, hvor Kite har et ugentlig program, "In Kite's Country", så vi vil nok blive kostet lidt rundt med for at han kan få sine billeder. Fiskeriet begynder på The Broad Water. Desværre er vandstanden meget lav, men der er mange fisk, som vi kan se tydeligt i det klare vand. Inden længe har Preben den første fisk på land, men der er meget få fisk, der ringer, og de er meget sky. Vi skiftes til at fiske efter forskellige fisk, og jeg fanger en lige ovenfor The Iron Bridge. Det er nu lunchtid, vi spiser og får os en Aalborg Akvavit efter det sædvanlige ritual. Efter frokosten opdager hr. dyrlægen en stor Hereford tyr på marken ved siden af fiskehytten. Sammen med Kite skal han underkaste den en nærmere besigtigelse, men en dyb uheldsvanger brummen får de to til at fortrække i skarp trav.

Vi starter fiskeriet på The Sawmill Shallows. Det er et fantastisk stykke vand, træer på begge sider, ganske

lavt, for lavt, 15-20 cm vand og bunker af fisk. Kite fanger med min stang en køn ørred på knap 2 pund. Jeg selv rejser flere fisk til min nymfe, men kroger ingen. Oven for savmøllen går det bedre, fisken kommer een gang til nymfen, men jeg er for langsom med tilslaget. I andet kast kommer den igen, men kroges i halefinnen, den slås fantastisk, men ender til sidst i nettet.

Lidt højere oppe ser jeg en fin ørred, som ligger i et lidt dybere hul oven for en ganske lav opstemning. Den er aktiv og tager min nymfe i første kast, en køn fisk på 1,5 pund. Den næste står under et træ, der hælder ud over vandet. Det er et vanskeligt kast, men da nymfen endelig kommer rigtigt, tager den uden tøven. Der er et modbydeligt pigtrådshegn på dette sted, og jeg rev en lang flænge i mine støvler da jeg måtte forcere hegnet, for at lande fisken.

Herfra er der et flot udsyn til viadukten oven for Chapmansford. Det er en meget høj jernbaneviadukt med flotte buer. Preben og jeg gik helt op til den øverste del af strækningen, mellem Chapmansford og viadukten. Her minder Bourne meget om Binderup, ikke særlig stor og uden bevoksning langs bredderne. Her fik jeg et par fisk mere.

Jeg skulle naturligvis have et par billeder af viadukten, der elegant lukker dalen af. Som det sig hør og bør, tog jeg mere end et billede, og hvad skete der, da jeg var parat til at tage nr. to? Der kom det flotteste tog kørende med fuld damp ud af skorstenen på det store lokomotiv. Man kan jo være heldig en gang imellem. Tilbage til savværket, hvor vi tog afsked med Frank Schwind. Dagens resultat blev 1, 1, 1, 1, 1, 3/4 pund.

På vejen tilbage holdt vi ind hos en af Kite's bekendte, som er speaker i TV og ejer en hyggelig pub, for at få et krus øl. Jeg forærede ham en af mine fisk, som han var meget glad for, og jeg hørte senere, at han havde vist den frem for gæsterne hele aftenen. Resten af fiskene fik fru Ward.

Kl. 20.00 er vi inviteret til middag hos Oliver i hans hyggelige White Owl Cottage. En meget hyggelig aften i selskab med Oliver, hans kone og datter.

Kl. 23.00 bryder vi op, og tilbage på Weathsheaf Inn får vi det sidste krus øl sammen med hr. og fru Ward og min specielle ven, hunden Toby.

20. Maj: Vi skal fiske alene i Avon, Kite skal til Southampton for at redigere filmen fra i går og indtale den ledsagende tekst. Vi får en hyggelig og fredelig dag, hvor vi kan udforske Avon på egen hånd.

Avon er som de øvrige sydengelske vandløb vandrig, krystalklar og med et rigt insektliv og dermed en god bestand af ørred og stalling.

Vi starter fiskeriet ved Figheldean Bridge, prøver ved Gunwill Pool, der er vidunderligt overalt. Figheldean Shallov er næsten tilgroet med vandranunkel, og igennem de smalle render ser man igennem 1 1/2 til 2 meter vand hver eneste sten på bunden. Der er kun få fisk aktive, jeg får en enkelt på en PT nymfe, jeg så lige et glimt af ørreden i en af de smalle render. Frokosten spiser vi ved Crossing B og drikker kaffe brygget på vores sidste danske vand. Vi kunne nu lige så godt have brugt vandet fra Avon. Preben går opstrøms, hvor han længe fisker efter en god fisk, han har set. Jeg får en fisk mere på knap 2 pund. Den faldt for en Tup's. Jeg var næsten på siden af den, da jeg opdagede den, og jeg måtte forsigtigt trække mig nedstrøms, indtil jeg var på en passende kasteafstand. Den tog første gang, den så fluen. Der er mange gode fisk i Avon, men det er et vanskeligt fiskeri. Man må virkelig være omhyggelig med, hvad man gør.

Kl. 18.30 havde Kite arrangeret en lille reception for fluefiskerne fra Avon-dalen, Col. Allan Lane, Dr. Jones, Cannon Finch, og en del fiskende officerer. Det var hyggeligt, masser af sjov og godmodig legpulling. Vi måtte igen stå model til Kite's påstand om, at vi i Danmark ikke fisker laks, men skyder dem.

Fornem traditionel middag i officersmessen. Den fine aften sluttede lidt brat, englænderne bliver ikke hængende som vi andre. Vi sluttede aftenen med et par krus øl sammen med vort værtspar på Weathsheaf Inn.

Næste morgen kl. 8.30 holdt Kite for døren, vi skulle fiske i Test. En frisk køretur i hælene på Oliver hen over det militære øvelsesterræn på Salisbury Plain. Hele området omkring Avon er militært og der ligger flere forlægninger. Sjovt nok var det i Netheravon, at de første flyvninger i England fandt sted.

Vi skulle fiske på Bossington strækningen der ligger imellem Stockbridge og Romsey. Det var en fin dag med klar sol og en svag vind fra syd.

Ved fiskehytten mødte vi "the headkeeper", Reginald Dade, der orienterede os om fiskeriet. Vi skulle fiske Beat 1, der gik fra fiskehytten og ca. 2 km nedstrøms. Ved hytten var der en sluse med en bro over vandløbet, og her var der rige muligheder for at studere hvilke insekter, der var på vandet. Vi startede fiskeriet helt nedstrøms og brugte hele formiddagen til at patruljere vandet af. Vi så kun et par fisk ringe, og de var absolut uvillige til at tage en tørflue, som var det eneste tilladte. Vandet var krystalklart, flere steder 3-4 meter dybt. Det var fantastisk at se en fisk komme helt fra bunden for at undersøge, hvad det var, der kom på overfladen.

Test løber her i en meget bred floddal og bredderne er bevoksede med siv og brændenælder, spredt voksede der enkelte træer. Da floden næsten løb helt lige som en kanal, var det ikke det mest charmerende landskab. Der var selvfølgelig slået en sti langs vandet, så man kunne passere nemt og uhindret, og sivbræmmen i vandkanten var der naturligvis for at give skjul for fiskeren. Man kan undre sig lidt over disse velplejede stier, men det er praktisk, og betaler man en høj pris for sit fiskeri, er det vel ikke meningen, at man skal kæmpe sig igennem vildnis. Fiskeriet bliver ikke nemmere, fiskene er vanskelige, og med bevoksningen af siv og brændenælder gælder det om at holde bagkastet højt. Det er som bekendt ikke altid så nemt, når der er en god fisk, der ringer for næsen af en.

Efter frokost begyndte der at komme fluer på vandet, Iron Blue Dun og enkelte majfluer, og som dagen gik, blev fiskene mere og mere aktive. Vi fik hver to fisk på godt 3/4 kg stykket.

Da det gik allerbedst, måtte vi slutte fiskeriet og køre til Stockbridge hvor vi mødte Mick Lunn, barnebarn af den berømte William James Lunn, der er kendt fra bogen "River Keeper" af J.W.Hills og stamfader til de berømte fluer Lunn's Particular, Houghton Ruby og en række velfangende tørfluer. Mick var, som sin far og sin bedstefar før ham, ansat som headkeeper af den berømte fiskeklub The Houghton Club, der er den ældste fiskeklub i England.

Mick Lunn står også for opdrættet af udsætningsfisk. Desværre er den naturlige tilvækst ikke, hvad den var for mange år siden, så det er nødvendigt at forbedre

fiskeriet med ca. 2000 bækkørreder og regnbueørreder i en størrelse på 4-5 lbs. 1700 bliver fanget i løbet af fiskesæsonen. Det er selvfølgelig rendyrket put and take, men når man tager i betragtning, at de fleste medlemmer er oppe i årene og helst fisker stående, at de betaler en endog meget høj pris for fiskeriet, så forstår man, at der naturligvis skal være fisk at fange.

Mick Lunn fulgte nu med os til Grosvenor Hotel, hvor The Houghton Club holder til. Der er særlige rum med køleskabe, hvor fangsten kan opbevares, og rum til støvler og overtøj. På vejen op til klubbens lokaler hænger stængerne på væggene, klar til brug.

I et typisk clubinteriør med udstoppede kæmpefisk blev vi modtaget af sekretæren, commander V.J. Robinson, og et par andre medlemmer. Over et par drinks hørte vi om klubbens historie, den er grundlagt i 1822 og har altid holdt til på Grosvenor Hotel. Fra den første dag har man ført journal over de fangede fisk, og vi fik lov til at blade i nogle af de ældste bøger, der ud over de faktuelle oplysninger om fangede fisk var illustreret med smukke pennenetegninger. Det sås tydeligt, at der havde været medlemmer med kunstneriske anlæg. Navnene på fiskerne talte sit eget sprog, ikke alene var der de kendte tørfluefiskere, men det var som et kig i Englands historie.

Det var et interessant besøg. Kite havde formanet os om, at vi til lejligheden skulle have jakke på. Det havde vi så. På vej ud mødte vi Mick Lunn's fader, og sammen med ham fik vi et krus øl i baren.

Besøget i The Houghton Club var en yderligere bekræftelse på formålet for vores Englandsrejse: at se de steder vi havde læst og hørt om, at fiske i de berømte vande og gå i vore fiskeforfædres fodspor. Netop at fiske i et historisk fiskevand giver fiskeriet et yderligere perspektiv, et ekstra tillæg til at fiske i et smukt landskab. Det bliver til en kulturel oplevelse.

Næste morgen havde vi lejlighed til at træffe Frank Sawyer, der boede lige over for Kite. Sawyer var keeper for Officer's Fishing Association fra 1928 til 1980. Han var en stor kender af døgnfluer, han havde skrevet et par gode bøger, en om livet som river keeper, og den første bog om The Netheravon style of Nymph fishing. Hans PT (Pheasant's Tail) nymfe er kendt over hele verden. At

han var en fremragende fisker behøver knap at nævnes. Vi fik en alt for kort snak med Sawyer og så et nyt projekt, han var i gang med. Oven for Neatheravon havde han ladet udgrave et par damme, hvor det var meningen at udsætte fisk. Altså et helt regulært put and take fiskeri som aflastning for fiskeriet på Avon, som er begrænset til et bestemt antal stænger pr dag. Sawyer var en personlighed, ligeså indadvendt som Kite var udadvendt.

Dagens fiskeri var i Heytesbury, hvor vi var gæster hos wing commander Anthony Coke og skulle fiske på hans strækning af floden Wylfe. Det var en pragtfuld lille chalk stream, ren kalkbund med spredte grusbanker, smukke bevoksninger af vandranunkel. Åen er kun 5-6 meter bred og en vanddybde på 1/4 – 1 meter. Der var en fin bestand af bækkørred og en enorm mængde stalling. Men det var kort efter stallingens legetid, så de var vanskelige at lokke. Det lykkedes os at få et par pæne ørreder hver på en lille Iron Blue Dun, fisket på de mest utilgængelige steder, hvor ørrederne var mindre på vagt. Kite fangede adskillige stallinger på sin kobbertrådsnymfe, en bar krog kun med en krop af tynd kobbertråd. Normalt, når man fisker med nymfe, kan man se fisken, se når den tager nymfen, enten se det direkte eller reagere når forfanget bevæger sig. Det sidste var faktisk umuligt her, vandet var kruset af vind. Kite fangede fisk alligevel, han havde faktisk udviklet en fornemmelse for, hvornår fisken tog. Det var ikke tilfældigt, han fik fisk i næsten hvert kast, når der var fundet en stime. Det var virkelig fiskeri. Mon ikke de fleste, der har fisket meget, har oplevet det en gang imellem under fiskeriet, den fornemmelse, nu er der bid. Det er helt klart en fornemmelse, der kan fremelskes, det er jo en reaktion på nogle af de input, vi modtager, som vi ikke selv er bevidste om. Det er svært at sige hvad der er det smukkeste eller bedste vandløb, man har fisket i, men Wylfe vil altid stå højt på listen.

Det var den sidste fiskedag i The Chalk Country. Køleren blev nu vendt imod vest, imod nye fiskevande. Vi skulle til Wales, hvor jeg igennem min ven Lionel Sweet havde skaffet fiskeri i floden Usk. Lionel er entreprenør og bor i byen Usk, hvor hans kone Mollie har en lille forretning med fiskeredskaber, og hun er desuden

en dygtig, professionel fluebinder. Det har hun ikke fra fremmede, hendes far var den navnkundige Harry Powel, der har kreeret en lang række fluer som Dogsbudy og Whiskers.

Om Dogsbudy er der en herlig historie. William Hickey, som var ansat hos Powel og var både barber og fluebinder, fortæller, hvorledes de havde fået en bestilling på nogle fluer, hvor en af dem voldte problemer. Det var vanskeligt at få fat på den rigtige dubbing til fluens krop. Da kommer der en landmand ind, som skulle barberes, og med sig har han en fårehund. Der var løsningen på problemet. Hickey fortæller, at "mens Harry barberede manden, barberede jeg hunden".

Molly var mig en trofast leverandør igennem mange år af hendes egen udgave af Tup's Indispensable. Jeg var tæt på at blive "a one fly man"

Vi blev utroligt gæstfrit modtaget hos Mollie og Lionel, der boede i et dejligt hus med udsigt over floden. Huset var møbleret i den traditionelle engelske cretonne stil og med lidt lyserødt her og der, men der var fisk overalt: dørgreb, glas, kopper, tallerkener, billeder selvfølgelig, ja selv håndtaget til udskylning på toilettet var en fisk.

Lionel var en fremragende konkurrencekaster med tohåndsstang, og havde været engelsk mester mange gange og deltaget med succes i VM. Det var herfra vores bekendtskab stammede. Vi fik selvfølgelig en demonstration, Preben havde aldrig set ordentlig tohåndskast. Og der var noget at se på. Det var jo stadig i splitcanens tid. Stangen var beregnet til konkurrencekast, så det var nærmest en telefonpæl på 16-17 fod. Det kræver virkelig sin mand at kaste 55-60 meter.

Der kunne fortælles meget om Lionel og hans walisiske humor, altid parat til at lave skæg og ballade. Han havde truffet Mollie i Royal Signal Corps under krigen og hvad, de havde lært der, var fortsat i brug. Hvis Mollie var med på fiskeri og sad og ventede ved bilen, kunne man pludselig høre en række morsesignaler gjalde ud over Usk Valley. Det var Mollie der signalerede på bilhornet, at nu var det tetid.

Usk har en fin bestand af ørred og har også opgang af laks. Det var ørrederne, vi var kommet for. Usk er bred og lavvandet på mange strækninger, så meget af fiskeriet foregår ved vadning og kast opstrøms, enten med

tørflue eller nymfe efter ringende fisk eller som opstrøms vådfluefiskeri.

Vi startede en herlig formiddag med høj sol, enkelte drivende skyer, en svag, opstrøms vind. Det tegnede til en perfekt dag. Vi vadede spejdende efter det mindste tegn på fisk, men intet viste sig. Pludselig var der nogle få døgnfluer i luften. Hvad var nu det? Det var en type, vi ikke havde set før, men som vi vidste var almindelig ved Usk. March Brown, Rithrogena Haarupi som mærkelig nok har danske aner, idet den blev fundet ved Åstedbro af en skolelærer A.C. Jensen fra Haarup og senere bestemt af Esben Petersen, Silkeborg, der beskrev og navngav den. Det er en lidt sjov historie, at en døgnflue der har været kendt som March Brown i England i alle tider, får sit latinske navn på grund af et insekt fra Gudenåen.

Men selv ikke March Brown kunne lokke fiskene frem. Pludselig opdagede jeg, at vandet steg, så vi hurtigt måtte have fast grund under fødderne. Der var faldet regn i bjergene højere opstrøms, og det får vandstanden til at stige ganske hurtigt. Det var slut med fiskeriet for den dag, og hvad kunne man gøre bedre end at køre på sightseeing i omegnen.

Vi valgte en mindre vej, der slyngede sig smukt opad, udsigten over dalen blev flottere og flottere. På et tidspunkt siger jeg til Preben: Har du set hvor flot her er, se hvor små husene er nede i dalen, bilerne ligner legetøjsbiler. Preben svarede ikke rigtig noget, men da vi var kommet lidt længere frem, hvor vi ikke kunne se ned, blev bilen stoppet med udbruddet "nu kører jeg ikke længere" Det viste sig at Preben havde højdeskræk, hvad jeg ikke vidste. Jeg måtte bakke tilbage af den smalle vej, indtil vi fandt et sted, hvor jeg kunne vende bilen. Oven på disse sindsbevægelser måtte vi have noget at styrke os på. Før vi drog af sted på vores lille ekspedition, havde jeg snuset lidt rundt på det hyggelige hotel Three Salmons, sådan et rigtig gammelt hotel med masser af krinkelkroge. Lige ved siden af mit værelse var der en dør, som jeg kiggede ind ad, og det viste sig, at det var en sideindgang til en lille sal, som blev brugt som en slags pulterkammer. Der var mange mærkelige ting, men hvad fandt jeg? En kasse grønne Tuborg. Jeg tyvstjal to, som jeg gemte i bilen. Der var en der gjorde store øjne da jeg fandt de grønne dråber frem. Vi kom ned fra højderne uden yderligere problemer.

Med vemod måtte vi tage afsked med Mollie og Lionel og sætte kursen mod nord, imod nye oplevelser.

Vi satte kursen imod The Peak District i grevskabet Derbyshire, som er et herligt område til trods for, at det ligger omgivet af de store byer Manchester, Sheffield og Birmingham. Vi skulle videre på vores pilgrimsfærd, vi skulle følge i Izaak Walton og Charles Cotton's fodspor ved floden Dove.

På vejen gjorde vi holdt i Redditch, igennem mange år centrum for den engelske grejproduktion. Vi skulle besøge Milward's Fishing Tackle Ltd., som jeg havde handlet med i mange år. Jeg havde været på besøg på fabrikken adskillige gange, og det var som altid spændende at se fabrikationen, der foregik i de samme lokaler som for næsten hundrede år siden og på næsten samme måde. Vi blev vist rundt af min gamle ven Terry Thomas. Jeg husker at Preben var meget fascineret af at se damerne, der sad og bandt fluer med et håndlag og en hurtighed, som kun kan erhverves efter mange års øvelse. Man skal jo ikke glemme, at i en professionel produktion er det ikke blot kvaliteten og ensartetheden af fluerne, der tæller. Det er også vigtigt, at der bliver bundet så mange fluer som muligt.

Når jeg tænker tilbage på pigerne/damerne, der sad på deres skamler og bandt fluer, så skulle jeg hver gang, jeg besøgte Milward's ned og sludre med fluebinderne. De var blot en lille del af Englands gamle, traditionelle industriproduktion, og når man havde været der et par gange, fik man et spændende indblik i livet i Redditch, som man ikke fik fra the Director's Office.

Siden har jeg ofte draget en parallel til nutidens mange bøger om fluebinding, og hvor specielt man vil have det til at være, og hvordan man kan generere det med de mest sofistikerede redskaber. Fluebinding er et håndværk med lange traditioner. Det er et spørgsmål om at beherske den basale teknik og de materialer, der anvendes. Kan man det, kan man binde alt.

Fra Redditch gik det videre nordpå..... (*her slutter Oves optegnelser fra turen, som fortsatte til floden Dove og afsluttedes ved the Derbyshire Wye. Red.*)

Ove blev medlem af The Fly Fishers' Club i 1967 og kom der ganske meget. Han fortalte herom til Steen Ellemose:

Det var John Veniard og Dermot Wilson, der promoverede mig. I en lang årrække, hvor jeg kom meget i England, boede jeg i klubben, der dengang lå på hjørnet af Pall Mall og St. James Street. Man traf en masse mennesker, og så var det jo billigt. Der var oven i købet kammertjener, som pudsede sko og pressede bukser. Men siden blev det dyrt, og jeg stoppede, da jeg ikke kom så meget til England. Nu er jeg bare abonnent (*på Flyfishers' Journal, red.*) og har bevaret kontakten og skrevet i bladet et par gange.

En af de første gange, jeg kom i klubben, var der en fyr til stede, som så ned på udlændinge. Det var Sir John Gibbon. Sekretæren sagde til mig "Don't worry about John Gibbon. He's not a fighting soldier." Han var general og havde aldrig været derude, hvor kuglerne flyver. Vi blev fine venner sidenhen. En anden gang mødte jeg et medlem, der fortalte mig om fiskeri ved fronten under 1. Verdenskrig. Et medlem, jeg mødte, havde kendt Lawrence of Arabia. I det hele taget var der mange militære fiskere blandt medlemmerne, bl.a. stabschefen fra 2. Verdenskrig, Lord Alanbrooke.